

„El nu-i necăjește cu plăcere pe oameni”

[Plângerile lui Ieremia 3.33]

Era sfârșitul lui februarie, 1860, când după o absență de patru ani m-am întors în patria mea, una dintre insulele care aparține de Antilele Mici, bogat în tot felul de dezamăgiri și cu sănătatea distrusă. Această întoarcere acasă s-a petrecut, de fapt, fără voia mea. Nu avusesem deloc intenția să-mi vizitez patria. Am venit cu un vapor de pe insula Barbados și mă aflam în călătorie în cu totul altă direcție. Vaporul făcea escală în diferite insule mici ca să predea corespondența. Când ne apropiam de St. Kitts - așa se numește insula mea natală -, a pus stăpânire pe mine deodată un sentiment cu totul ciudat, de care nici eu nu știam să-mi dau seama. Pe de o parte mă atrăgea cu putere spre uscat, dar pe de altă parte, totul în mine era împotriva. Cu cât ne apropiam mai mult de insulă, cu atât mai mare devenea acest conflict al sentimentelor. Dar când vaporul a acostat și transportul poștal a fost lăsat peste bord, m-a apucat dorul de patrie așa de puternic, încât, fără să mă mai gândesc o clipă mi-am luat geamantanul și am urcat în barca ce trebuia să ducă pe țărm poșta și câțiva călători. Puțin după aceea stăteam pe pământul natal. Cât de puțin m-am gândit atunci că Dumnezeu era Acela care m-a condus așa, ca în patria mea pământescă să mă facă să găsesc calea spre adevărata casă a Tatălui.

De ai mei n-am fost doar primit prietenos, ci începând din ziua întoarcerii mele am fost înconjurat cu toată dragostea plină de grijă - o situație deosebită care merită recunoștință, în privința sănătății mele șubrede. Dar în loc să fiu recunoscător pentru aceasta, conștientizarea neputinței mele, care era o permanentă încercare pentru inima mea trufașă, mă făcea din zi în zi mai cătrănit și mai morocănos. După posibilități evitam să fiu împreună cu alții. Preferam să fiu singur.

Dintre puținele mele cunoștințe de vârsta mea, pe care le întâlneam din când în când, făcea parte și Friedrich T. Pe vremuri ne cunoșteam bine. Friedrich se potrivea în multe privințe cu mine. Și el a trebuit să îngroape multe idealuri ale tinereții, iar fizic se găsea într-o stare și mai deplorabilă decât mine. O boală latentă îi mistuia încet forța vitală.

Ne simțeam atrași unul de celălalt ca tovarăși de suferință și ne-am împrietenit. Dar discuțiile pe care le aveam împreună nu erau deloc de felul cum ar fi fost potrivit stării de ambele părți. Prietenul meu era inepuizabil în povestitul de întâmplări amuzante și farse vesele, iar eu, de partea mea, îl întrețineam cu cântece și anecdote pe care le învățasem de la marinari și care erau în parte de un soi îndoielnic. Cu asemenea discuții ședeam nu rareori până târziu în noapte, undeva pe plajă sau la vechea fortificație din port.

Într-o zi, în casa părintescă mi-a căzut în mână o carte al cărei titlu mi-a stârnit curiozitatea. Era o lucrare despre nemurirea sufletului și conținea studii și poezii de scriitori vechi și noi. Am citit câteva pagini și deoarece diferite afirmații din carte m-au provocat tare la obiecție, am făcut observațiile mele marginale. Dar, deși nu credeam nimic din ce citisem, ba chiar în parte le găseam chiar foarte ridicole, ele mi-au preocupat totuși mintea mult mai mult decât îmi plăcea. Mai ales noaptea, când nu puteam să dorm și mă rostogoleam neliniștit în patul meu, a apărut în mine, întâi ușor, apoi imperios, întrebarea:

„Dacă totuși odată cu moartea nu se termină totul, ce va fi atunci?”

Până atunci fusesem ferm convins că mormântul este sfârșitul tuturor suferințelor, ostnelilor și grijilor și în perioade de descurajare deosebită mă gândisem de mai multe ori să-mi i-au viața, ca să pun o dată pentru totdeauna capăt tuturor întrebărilor chinuitoare. În acea convingere deveneam șovăitor tot mai mult și mai mult. Dumnezeu oricărui har, care «nu necăjește, nici

nu întristează cu plăcere pe fiii oamenilor» și care «n-are nici o plăcere în moartea celui rău; ci cel rău să se întoarcă de la calea lui și să trăiască», începuse lucrarea Sa în mine. Și - minunată dragoste căutătoare a Mântuitorului! - la fel și sârmanul meu prieten, Friedrich, avea să mai aibă parte de puterea salvatoare a harului.

În neliniștea mea am discutat serios problema nemuririi cu diferiți membri ai familiei mele. Apoi am citit pentru a doua oară cartea care îmi îndreptase gândurile complet pe alte căi, de data aceasta mai cu grijă decât înainte. Da, am citit, în fine, ca și când viața mea ar fi depins de ea. La prima citire nu dădusem nicio atenție multelor trimiteri existente la pasajele Sfintei Scripturi. Acum am luat Biblia și am căutat cu degete tremurânde și cu inima bătând, toate pasajele biblice indicate. În scurt timp mi-a devenit limpede că omul are un suflet nemuritor, că Dumnezeu este Creatorul său și că acest Dumnezeu sfânt trebuie cândva să-l judece pe omul rău și păcătos din cauza păcatelor sale. Mormântul nu era sfârșitul omului. Nu, a devenit o certitudine groaznică pentru mine: mă așteaptă iazul de foc dacă mor.

Cunoscând aceasta, am trăit zile înfricoșătoare. Uneori credeam că văd flăcările iadului arzând cu vâlvătaie și că aud strigătele de disperare ale celor căzuți pradă focului lor. Eram foarte conștient că eram omul cel mai rău care trăia pe pământ și mă miram numai, că Dumnezeu! atotputernic, pe care îl disprețuisem toată viața mea, nu mă aruncase de mult în hăul întunecat. Am început să admir îndelunga-răbdare a lui Dumnezeu. Dar aceasta nu m-a eliberat de teama mea. Chiar dacă mânia lui Dumnezeu încă nu mă lovise, pierdut eram totuși pentru totdeauna!

Iarăși trecuse o zi îngrozitoare, plină de chin lăuntric și disperare. Abia dacă mâncasem o îmbucătură de pâine. De multe ori, stând în genunchi, Îl imploram pe Dumnezeu pentru har și îndurare. Noaptea mă găsea istovit trupește și zdrobit lăuntric. Stăteam așezat drept în pat, iar privirile mele se plimbau încolo și încoaice între cerul întunecat de afară și lampa de pe masa mea, care amenința să se stingă. Nu îndrăzneam să mă culc de teamă că aș putea să adorm și să mă trezesc în iad. Dar în cele din urmă totuși m-a biruit oboseala și am căzut într-un somn adânc.

Atunci am visat că trăgeam să mor. O rugăciune plină de teamă s-a suit din inima mea la Dumnezeu. O oarecare speranță foarte slabă trăia în mine, că poate Dumnezeu m-ar putea primi. Cu toate acestea, teama mea era indescritibilă. Oare eu, nevrednic cum eram, n-aș fi fost respins? Inima mea s-a strâns. Dar iată - atunci am auzit îngeri cântând. Muzică cerească mi-a ajuns la urechi și o rază de lumină m-a scăldat. De departe mi se făceau semne pline de dragoste.

În clipa aceasta m-am trezit. Până în ceasul acela nu am știut nimic despre răscumpărarea prin sângele lui Hristos. Dar în mijlocul celui mai deznădăjduit întuneric, în sufletul meu se aprinsese o lumină și am prins curaj.

Nu este nevoie să spun aici că întreaga siguranță a mântuirii se obține numai prin *credință*, prin credința în lucrarea înfăptuită de Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, care a suferit și a murit pe crucea de pe Golgota în locul păcătosului, că pe El, Cel curat și fără pată, L-a lovit toată mânia divină împotriva păcatului și că El «a obținut o răscumpărare eternă» (Evrei 9.12); iar aceia care se identifică cu jertfa înfăptuită, desăvârșită, primesc, ca proprietate prețioasă, iertarea *tuturor* păcatelor lor, pace cu Dumnezeu și viața eternă.

Dar toate acestea încă nu le-am înțeles atunci. În dorința mea după pace și odihnă mă străduiam cu zel să îndeplinesc o serie de exerciții liturgice, dar consecința a fost numai surmenare a trupului și a minții și o neliniște mai mare. Înclinațiile rele, pe care le descopeream mereu în inima mea, n-au fost omorâte prin acestea. Aceste zbatere și luptă și istovire inutilă au durat până în ziua în care mi-au căzut în mână două reviste care prezentau în modul cel mai simplu și mai limpede însemnătatea și valabilitatea totală a jertfei lui Hristos. În timpul citirii acestor

scrieri mi-am da seama că pe Golgota se făcuse ispășire și pentru păcatele *mele*. Da, am înțeles că nu numai că au fost șterse toate *păcatele* mele, ci și că *păcatul* din mine fusese judecat și îndepărtat dinaintea ochilor lui Dumnezeu. Nu numai asupra *roadelor*, ci și a *pomului* care făcuse aceste roade se emisese judecata lui Dumnezeu. Această cunoștință era o adevărată salvare pentru mine. Bucurie fericită mi-a umplut inima. Aveam acum deplină siguranță a primirii mele de către Dumnezeu, prin credința în ceea ce El Însuși făcuse pentru mine în dragostea și în îndurarea Sa prin Hristos Isus.

Dar trebuie să mă mai întorc o clipă la perioada când profundele mele exerciții sufletești prin care am trecut, au provocat o schimbare completă și în discuțiile mele cu Friedrich. Încă pot să-mi amintesc bine de privirea neîncrezătoare, cercetătoare, cu care m-a privit, când i-am împărtășit pentru prima dată ceva despre ce pătimeam lăuntric și i-am spus cât de tare mă temeam de mânia lui Dumnezeu. El m-a ascultat cu aversiune evidentă. Părea că-l indispuce foarte tare că eu eram hotărât să renunț la vechiul ton indiferent. Dar - «Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător». Câteva pasaje din Scriptură, pe care le-am citat ezitând - mi se părea că ele pecetluiesc sentința de condamnare asupra mea și a oricărui păcătos -, îl nelinișteau pe Friedrich nu puțin. N-a durat mult și atunci a venit și el, îngrozit, la cunoștința că toată viața lui stătuse pe marginea unei prăpăstii îngrozitoare, fără să bănuiască în ce primejdie mare se afla.

Începând de atunci, conversațiile noastre purtau un cu totul alt caracter. De multe ori îngenuncheam pe iarbă, pe când cerul albastru se boltea deasupra noastră și lumina strălucitoare a soarelui ne inunda, și ne rugam printre lacrimi Dumnezeului de care mai înainte nu ne interesaserăm deloc.

Pe vremea aceea a fost că drumurile noastre s-au despărțit din nou. Eu am mers în continuare în călătorii. Dar am întreținut un schimb regulat de scrisori și aș vrea aici, la încheierea comunicării mele, să alătur câteva afirmații din scrisorile lui Friedrich.

„Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu!”, scria el în prima lui scrisoare, „norul întunecos devine mai luminos. Văd mai deslușit calea care duce la Isus. În marele chin al sufletului meu m-am adresat domnului P. și el mi-a fost un mare ajutor. ... Locșorul nostru liniștit îmi devine tot mai drag. Zăbovesc cu plăcere acolo, mă bucur de amintirea frecventelor noastre întâlniri în acest loc și apoi mă rog pentru tine și pentru mine.”

Câtva timp după aceea scria: „Îi mulțumesc lui Dumnezeu. Mâna Sa, care educă, s-a glorificat în mine. Am înțeles că pedeapsa corporală era necesară. ...”

Și într-o scrisoare de mai târziu se spunea; „În ultima vreme m-am gândit mult la minunatele căi ale lui Dumnezeu cu noi. Câte motive avem totuși să-I mulțumim că El ne-a condus înapoi de pe căile noastre proprii, greșite, și ne-a adus să ne odihnim de tot în lucrarea desăvârșită, înfăptuită, a lui Hristos!”

În august, 1870, Friedrich a adormit fericit în Isus. Pe pământ nu ne-am mai văzut. La Isus ne vom revedea și de această clipă mă bucur.